

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 229/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia zásad právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku sp. zn. PK-2 T 14/2007 z 28. novembra 2007 a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Toš 2/2008 zo 4. júna 2010 a sp. zn. 1 TdoV 23/2010 z 25. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2011 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie zásad právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“) sp. zn. PK-2 T 14/2007 z 28. novembra 2007 a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Toš 2/2008 zo 4. júna 2010 a sp. zn. 1 TdoV 23/2010 z 25. januára 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK-2 T 14/2007 z 28. novembra 2007 uznaný za vinného pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 a 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Toš 2/2008 zo 4. júna 2010 bolo podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti rozsudku špeciálneho súdu.

Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 23/2010 z 25. januára 2011 bolo odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa pre nesplnenie dôvodov dovolania.

Sťažovateľ vyjadril nespokojnosť s uvedenými rozhodnutiami všeobecných súdov a svoje tvrdenia odôvodnil takto:

«V rámci trestného konania obhajoba navrhla vyšetrenie zdravotného a duševného stavu svedka L. S., nakoľko v rámci celého konania vyšli najavo skutočnosti, spochybňujúce jednak jeho duševné zdravie ako aj jeho dôveryhodnosť. Jeho duševnú labilitu dokazuje skutočnosť, že sa opakovane pokúsil o samovraždu. Súd bol taktiež povinný nariadiť znalecké dokazovanie, za účelom zistenia jeho sklonov ku skresľovaniu skutočnosti prípadne klamaniu a to z dôvodu, že už v konaní na Vojenskom obvodovom súde v Prešove tento svedok voči mne krivo vypovedal v inej trestnej veci, v ktorej som bol nakoniec spod

obžaloby oslobodený aj na základe toho, že svedok S. krivo vypovedal. Je predsa neprípustné aby výpoveď osoby, ktorá preukázateľne krivo vypovedala v minulosti, bola v tomto prípade postačujúca na moje odsúdenie a takáto osoba bola súdom považovaná za dôveryhodnú bez adekvátneho preskúmania znalcom z odboru psychológie.

Návrh na vyšetrenie zdravotného a duševného stavu bol podávaný jednak počas konania na Špeciálnom súde v Pezinku ako aj v rámci odvolacieho konania podaním zo dňa 17. 12. 2009. Tým, že prvostupňový ani odvolací súd nevykonal tak závažný dôkaz, ako je preverenie dôveryhodnosti výpovede kľúčového svedka považujem za hrubé porušenie mojich práv na obhajobu, nakoľko dôveryhodnosť a spôsobilosť tejto osoby reálne popísať skutočnosti bola podľa môjho názoru natolko skreslená, že svedectvo poskytnuté touto osobou by v samotnom konaní vôbec nemohlo byť brané do úvahy. Postupom prvostupňového ako aj odvolacieho súdu mi však bolo znemožnené využitie môjho práva na obhajobu nakoľko sa súd odmietol zaoberať dôkazom, ktorý by celkom jednoznačne mohol viesť k zmierneniu mojej viny.

V trestnom konaní bol ako jeden z rozhodujúcich dôkazov použitý obrazovo-zvukový záznam. Vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu musí byť v súlade ust. § 114 Trestného poriadku. Príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu musí byť v zmysle tohto ustanovenia zákona riadne odôvodnený. Odôvodnenie obsiahnuté v príkaze sudcu Špeciálneho súdu z 7. júna 2006 však možno považovať len za formálne. V tomto odôvodnení nie sú totiž uvedené konkrétne skutočnosti, ktoré viedli k jeho vydaniu, pretože text odôvodnenia iba cituje zákonom stanovené podmienky vo všeobecnej rovine. Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti je nutné konštatovať, že príkaz Špeciálneho súdu č. BB-ŠS-V-81-05/06-4 Nttš-256 z 7. júna 2006 na vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu nebol legálny, nakoľko nespĺňal podmienky vyplývajúce z príslušných zákonov.

Taktiež ustanovenie p. S. za agenta ako aj všetky okolnosti, vedúce k odovzdaniu 10.000,- Sk dňa 28. 6. 2006 svedčia o zinscovaní celej situácie a priamej aktivite orgánov činných v trestnom konaní.

V zmysle ust. § 117 ods. 2 druhá veta, agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatí, ak ide o korupciu verejného činiteľa alebo zahraničného verejného činiteľa a zistené skutočnosti nasvedčujú, že páchatel by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný.

Na to, aby agent mohol iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu musia byť splnené 2 podmienky. V prvom rade musí ísť o trestný čin korupcie verejného činiteľa, čo v danom prípade splnené bolo a taktiež zistené skutočnosti musia nasvedčovať, že páchatel' by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný. Z obrazovo-zvukového záznamu je však zrejmé, že agent S. iniciatívne vyprovokoval prijatie sumy 10.000,- Sk bez toho, aby bolo preukázané, že ho niečím takým poveril B. A. alebo ktokoľvek iný. Na strane 2 prepisu obrazovo-zvukového záznamu zo dňa 28.6.2006 agent jednoznačne uvádza, že „...mávam ti dávať ja ako výplatu. To ako bolo tú desiatku čo si dostával...“ Je teda zrejmé, že agent sa sám postavil do pozície akéhosi sprostredkovateľa, avšak bez jeho konania by ku údajnej korupcii nedošlo a neexistujú ani žiadne indície, že by obvinený spáchal takýto trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný, pretože neexistoval nikto iný, prostredníctvom koho by mala byť údajná korupcia realizovaná. Ak by S. nebol ustanovený za agenta, a ak by nebolo celé stretnutie s p. S. zinscenované, nikdy by nemohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu korupcie a tým odpadá jedna zo zákonných podmienok pre použitie aktívne konajúceho agenta v trestnom konaní. S. bol ustanovený za agenta na časovo dlhšie obdobie, počas ktorého sa nepodarilo jeho činnosťou preukázať, že by dochádzalo zo strany obvineného k akejkoľvek trestnej činnosti. Je evidentné, že situácia dňa 28. 6. 2006 bola zinscenovaná a teda v rozpore so zákonom.

Podľa ust. § 117 ods. 2 Trestného poriadku, konanie agenta musí byť v súlade s účelom tohto zákona a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje. V danom prípade však vôbec nie je možné hovoriť o úmernosti konania agenta, keď agent v spolupráci a orgánmi činnými v trestnom konaní navádza na páchanie trestnej činnosti osoby, u ktorej sa nepodarilo dosiaľ vykonanými dôkazmi preukázať, že by akúkoľvek trestnú činnosť páchala alebo chcela spáchať.»

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci nálezom takto rozhodol:

„Špeciálny súd v Pezinku rozsudkom zo dňa 28. 11. 2007, sp.zn.: PK-2T/14/2007, Najvyšší súd(...) uznesením sp. zn. 2 Toš 2/2008 zo dňa 4. 6. 2010 a Najvyšší súd(...) uznesením sp. zn. 1 TdoV/23/2010 zo dňa 25. 1. 2011 porušili princípy právneho štátu zakotvené v čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušili základné právo M. P., a to

právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy(...), právo na rovnosť účastníkov konania zaručené v čl. 47 ods. 3 Ústavy(...), právo na obhajobu zaručené v čl. 50 ods. 3 Ústavy(...) a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b), d) Dohovoru(...)

Rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku, sp. zn.: PK-2T/14/2007 zo dňa 28. 11. 2007, uznesenie Najvyššieho súdu(...), sp. zn. 2 Toš 2/2008 zo dňa 4. 6. 2010 a uznesenie Najvyššieho súdu(...), 1 TdoV/23/2010 zo dňa 25. 1. 2011 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

M. P. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- Eur, ktoré sú Špeciálny súd v Pezinku a Najvyšší súd(...) povinní spoločne a nerozdielne mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

M. P. priznáva náhradu trov konania, ktoré sú Špeciálny súd v Pezinku a Najvyšší súd(...) povinní spoločne a nerozdielne mu zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie zásad právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK-2 T 14/2007 z 28. novembra 2007 a uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 2 Toš 2/2008 zo 4. júna 2010 a sp. zn. 1 TdoV 23/2010 z 25. januára 2011. Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa so spôsobom vykonania dokazovania a so samotným hodnotením vykonaných dôkazov v rámci celého trestného konania spočívajúcim v odmietnutí vykonať znalecké dokazovanie preskúmaním zdravotného a duševného stavu svedka, použitia obrazovo-zvukového záznamu a zákonnosti použitia agenta.

A. K namietanému porušeniu základných práv rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK-2 T 14/07 z 28. novembra 2007

Ako vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

Proti rozsudku špeciálneho súdu sp. zn. PK-2 T 14/2007 z 28. novembra 2007 mal sťažovateľ možnosť podať riadny opravný prostriedok – odvolanie. Túto svoju možnosť aj využil a odvolanie podal. O podanom odvolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Toš 2/2008 zo 4. júna 2010.

Právomoc poskytnúť ochranu základným právam a slobodám vo vzťahu k rozsudku špeciálneho súdu mal v rámci odvolacieho konania najvyšší súd. Najvyšší súd v rámci opravného konania v prípade, ak by pri svojej rozhodovacej činnosti dospel k záveru, že súd nižšieho stupňa svojím rozhodnutím alebo postupom, ktorý rozhodnutiu predchádzal, porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, mal povinnosť týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu. Týmto je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

B. K namietanému porušeniu základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Toš 2/2008 zo 4. júna 2010

Z obsahu sťažnosti a pripojených listín je zrejmé, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Toš/2/2008 zo 4. júna 2010 bolo predmetom preskúmavania najvyšším súdom v dovolacom konaní, kde pri zisťovaní existencie niektorého z dovolacích dôvodov (podľa § 371 Trestného poriadku) sa najvyšší súd vecne zaoberal aj výhradami sťažovateľa (zhodnými v ústavnej sťažnosti) proti postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho. Preto v okolnostiach prípadu možno konštatovať, že sťažovateľ využil mimoriadny opravný prostriedok efektívnym spôsobom, keďže napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho bolo preskúmané najvyšším súdom aj po vecnej stránke. V súvislosti s namietaným porušením označených základných práv bolo preto z ústavného hľadiska podstatné a určujúce len preskúmanie uznesenia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Vzhľadom na už uvedený princíp subsidiarity (bod A tohto uznesenia) považoval ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 4 Toš 2/2008 zo 4. júna 2010 za dôvodné podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

C. K namietanému porušeniu základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 23/2010 z 25. januára 2011

V zmysle judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje

možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh, ako aj z namietaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 23/2010 z 25. januára 2011 ústavný súd zistil tieto okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal:

Sťažovateľ podaný mimoriadny opravný prostriedok oprel o dovolacie dôvody uvedené v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku, to znamená dôvody, že v priebehu konania bolo zásadným spôsobom porušené právo sťažovateľa na obhajobu a rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Námietky pochybenia súdov prvého a druhého stupňa sťažovateľ odôvodnil spôsobom v podstate zhodným s odôvodnením tejto ústavnej sťažnosti.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 23/2010 z 25. januára 2011 o podanom dovolaní rozhodol tak, že ho v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol pre nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V rozhodnutí najvyšší súd vo vzťahu k dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol: «Porušenie práva na obhajobu je závažnou, resp. podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je však koncipovaný oveľa užšie nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „zásadným spôsobom“. Dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod., čo sa v posudzovanom prípade nezistilo. Naopak, obvinený využíval v celom rozsahu možnosť aktívnej osobnej obhajoby i obhajoby prostredníctvom obhajcu. Od začiatku konania mal možnosť sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, k dôkazom o nich, robiť návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky, zúčastňovať sa na procesných

úkonoch osobne i prostredníctvom obhajcu, vypočúvať svedkov, ktorých sám alebo prostredníctvom obhajcu navrhol a klásť im otázky, čo vyplýva zo spisu.

Obvinený si porušenie práva na obhajobu zamieňa s údajne neúplné zisteným skutkovým stavom a iným hodnotením vykonaných dôkazov, čo v odôvodnení dovolania odôvodňuje odmietnutím prvostupňového súdu, ako aj súdu odvolacieho, vykonať znalecké dokazovanie, preskúmať zdravotný a duševný stav svedka S. znalcom z odboru psychiatrie, či údajne s nesprávnym posúdením súdu o hodnovernosti a pravdivosti tvrdení svedka.

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.) zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 272 ods. 3 a § 274 ods. 1 Tr. por.). Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. V súlade s ustanovením § 272 ods. 3 Tr. por., právo na obhajobu obvineného je zachované, ak súd návrh na vykonanie dôkazu odmietne, ak sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi. Zároveň v zmysle § 274 ods. 1 Tr. por.; ak niet ďalších dôkazných návrhov alebo ak súd rozhodol, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, vyhlási predseda senátu dokazovanie za skončené a udelí slovo na záverečné reči.

Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu, či orgánov činných v trestnom konaní o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti odvolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že za účelom odvolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesné (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obvineného

nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.»

Ďalej najvyšší súd vyvrátil opodstatnenosť tvrdenia o existencii dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku argumentujúc: «V dovolaní obvinený tvrdí, že obrazovo-zvukový záznam získaný prostredníctvom agenta-provokatéra, ktorý ho údajne iniciatívne navádzal na spáchanie trestnej činnosti, je dôkazom vykonaným nezákonným spôsobom, na podklade ktorého bol vynesený odsudzujúci rozsudok.

Vzhľadom k uvedenému je potrebné zdôrazniť znenie ustanovenia § 117 ods. 2 Tr. por., z ktorého vyplýva, že konanie agenta musí byť v súlade s účelom tohto zákona a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje. Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatí, ak ide o korupciu verejného činiteľa alebo zahraničného verejného činiteľa a zistené skutočnosti nasvedčujú, že páchatel by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný.

Otázka legálnosti použitia agenta je primárne otázkou skutkovou. Na základe vykonaných dôkazov súdy oboch stupňov správne uzavreli, že podmienky citovaného ustanovenia boli splnené. Poukázali v tejto súvislosti najmä na to, že podmienka dôvodného predpokladu o spáchaní trestného činu aj vtedy, ak by príkaz nebol vydaný, splnená bola. Vychádzali z preukázaného konania obvineného ešte pred momentom ustanovenia agenta-svedka L. S., ktorý potvrdil, že od januára 2006 do februára 2006 na základe požiadavky svedka M. Č. vyplácal obvinenému raz mesačne finančné čiastky v hodnote 10 000 Sk, ako úplatok za poskytovanie informácii požadovaných skupinou tzv. „A.“. Rozhodnutie použiť na získanie relevantného dôkazu, ktorý by páchatela jednoznačne usvedčil zo spáchania pokračovacieho zločinu, ktorého sa obvinený dopúšťal, sa opieralo o túto výpoveď, pričom zistené skutočnosti nasvedčovali tomu, že obvinený už dlhšiu dobu páchal predmetnú trestnú činnosť a rovnako by konal aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný. Tohto konania sa obvinený M. P. dopustil ako verejný činiteľ v zmysle § 128 ods. 1 Tr. zák.. pretože tak konal ako príslušník polície, operatívny pracovník odboru ekonomickej kriminality Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v M.

Tieto skutkové závery nemôže dovolací súd bez ďalšieho prehodnocovať s poukazom na znenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ nieje naplnený, nakoľko súd nepostupoval v rozpore s ustanovením § 117 ods. 2 Tr. por.

Na základe skutkových záverov súdov oboch stupňov potom možno bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že konanie štátu-teda polície prostredníctvom agenta sa rozhodne nestalo súčasťou skutkového deja.»

Najvyšší súd vychádzajúc zo svojich záverov napokon vyslovil, že „dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil“.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci ustanovení § 368 a nasledujúcich Trestného poriadku týkajúcich sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania) je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd tiež pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy na základe výkladu a použitia relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Najvyšší súd vyvrátil opodstatnenosť námietky porušenia práva na obhajobu poukazujúc na obsah zásady náležitého zistenia skutkového stavu, v zmysle ktorej je určenie rozsahu dokazovania pre účely náležitého zistenia skutkového stavu ako nevyhnutného podkladu pre prijatie rozhodnutia výlučne zverené konajúcemu súdu uplatňujúcemu zásadu voľného hodnotenia dôkazov.

V namietanom konaní a prijatom uznesení sp. zn. 1 Tdo V 23/2010 z 25. januára 2011 najvyšší súd prostredníctvom interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa inštitútu dovolania vylúčil danosť dovolacích dôvodov podľa ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku (porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom a námietkou rozhodnutia založeného na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom), na základe čoho vyvodil záver o neprípustnosti dovolania vo veci sťažovateľa a o jeho odmietnutí.

V každom z týchto prípadov logickým výkladom a vyčerpávajúcim odôvodnením dospel najvyšší súd k záveru o nenaplnení dovolacích dôvodov podľa citovaných ustanovení Trestného poriadku. Konštatovaniu o neprípustnosti dovolania sťažovateľa predchádzal racionálny, podrobný, a teda ústavne konformný výklad relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo najvyšší súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol. Ústavný súd preto konštatuje kvalitu odôvodnenia rozhodnutia v súlade s limitmi čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Najvyšší súd ako mimoriadna opravná inštancia sa dovolaním sťažovateľa zaoberal v súlade s ustanoveniami relevantnej právnej úpravy a napadnuté rozhodnutie, ako aj jemu predchádzajúci postup druhostupňového súdu preskúmal a svoje rozhodnutie náležite

odôvodnil. Obsahom práva na účinný opravný prostriedok nie je totiž automaticky nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal predstave sťažovateľa (podobne III. ÚS 51/08).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 23/2010 z 25. januára 2011, ktoré mali zakladať vymedzené dovolacie dôvody a ktoré videl sťažovateľ v odmietnutí svojho dovolania, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2011